

Србија јесте починила геноцид.

Један од најстрашнијих и најбезумнијих- неопростив геноцид над сећањем!

Сећањем на страдања рода свог!

Сећањем на историју јама, вртача, поља, логора, вешала, кланица, стратишта без броја и имена.

Сећањем да се крштавамо именима предака којима се гроб не зна! Живи смо споменици својим прађедовима...

Сећањем да се о задушницама ово мало Србља сабере да уз воштаницу оћути с великом Србијом!

Великом, небеском, страдалничком и мученичком.

Више нас је под земљом неголи над њом!

Србин ходи, оре, сеје, жање, темељи...гробовима.

Србин живи свој геноцид, геноцид заорава, злочин стида, најстрашније губилиште-идентитета!

Нема већег, часнијег и поноснијег знамења него звати се Србином, но за све преклане вратове понудили смо да нам распоре и душе, јер јаничарски, понизно пристајемо, желимо, молимо да то Србин буде осуда, белег утиснут ђавољим жарачем, оков којим ћемо даривати новорођенчад као породично знамење, да га поносно носе ко сапнута говеда и дарују потоњим колевкама...

Нити страдалнијег народа, нит народа који је толико пострадао у ћутњи и заоравау страдања рода свог!

Не постоји за мене ни прва ни друга ни трећа Србија, већ ова једина и света што тиња и чили радујући се копрени у којој нестаје.

Разговарах с неком децом, збирно у њима ни читав век, будући „грађани света“ (нека су здраво 100 година, дабогда), а с толико јарости, срџбе неке и пламена веле да можемо даље тек када се „суочимо с прошлoшћу“, мантрајући тај страшни „оченаш“ неке Србије што приноси себе ко жртву боговима безумља!

– Тако је, децо, нема нама ни корака напред док се коначно, даће Бог, не суочимо с прошлoшћу и занавек је уткамо у будућност- одговорим, пренуше се мислећи да сам се преподобио.

– Да је среће да се никада нисмо мимоишли с прошлoшћу, не бисмо се данас мимоилазили са собом самима ка с мрским туђинима!

Прошлост Србије је слава, мука, страдање, згаришта која никако да ваљано узрасту у домове, домове у које сунце не залази од црнине, деце која не памте очеве, мајки које побрајају имена обезглаљених синова и кћери, басамака на којима следе старице гедају у даљину чекајући...

Да је среће, децо, да нисмо народ тишине па да сте се и ви одавно суочили с прошлoшћу

не бисте тако тужно чекали да вас свет позове на кулук као сирочад прећутане славе Србије, већ бисте знли да је тај исти свет тако плаветан и мирисан јер

Србија није жалила глава за њихове гузице!

Слобода коју сањате је доброно црвена од правдничке крви предака ваших!

Тај укусни запад је горак, отрован залогaј којим су се генерације Срба потровале и подавиле не жалећи животе за живот вечни у васкрсломе Богу- Христу!

Свет о којем певате без гласа опевали су дедови наши јауцима и премладе удовице лелецима...

„Ви сте превише националиста! Много је мржње у Вама и порицања злочина које смо починили!“

– А, колико је то довољно бити националиста да се не би било превише?! Тихо, погнуте главе и са стидом рећи да си Србин?!

Стидети се ливаде којом је цветало моје детињство?

Детињства које певало славу прошлости зарад славе будућности?!

Будућности у коју не желим ни корака без стаза прошлости?!

Стазе прошлости које воде до у крај ливада па навише небу..?

Мржње у себи имам, децо, заиста, али према себи јер чини ми се да никада Србију волео довољно нисам колико је она мене!

Презрем себе, признајем, што нисам надрастао ни тарабу, ни бунар, ни кућевни праг, нит камени белег на праотчком гробљу подигнут у незаборав и оних који су под њим и оних који су свукуд без белега.

Злочине не поричем, никако, стидим их се, презирем фукару која их је чинила, а фукара има име и презиме, а то Србија није!

Фукара пролива крв невиних јер је проклета фукра, а не јер је Србин, запамтите!

Једини геноцид који никад порећи нећу јесте онај који се заиста збио- над мојим родом и геноцид рода мог над сећањем о томе како је Србин вазда бирао рспеће пре неголи постељу!

„Жалосно је у каквој заблуди и лажи Ви живите, господине, тужно!“

– Не, децо, напротив! Ја живим суочен са прошлoшћу одавно, и одлично знам колика је жртва те прошлости за будућност.

Ви сте, нажалост, прихватили будућност од кулиса потргане амбалаже!

Не идете напред већ вас гурају, вуку и развлаче ко поњаве на ветру па не видите колико се кораком прошлости лако гази стаза будућности!

Заиста суочени с прошлoшћу знаћете да вам будућност следује, да имате тапију на њу, а не да вам је белосветски олош даје под камату...

Михаило Меденица: Србија јесте починила геноцид!

субота, 17 август 2019 10:20

(Два у један)